

anden Klasse af Tilfælde er saadanne, hvor den Paagjældende udenfor Tjenesten har forset sig imod Subordinationsforholdet ved f. Ex. at begaa Vold imod Foresatte og deslige. Naar man vil behandle disse Tilfælde ganske principmæssigt, tror jeg, at i det først omtalte Tilfælde vil Vedkommende vel kunne straffes for den Beruselse, som han har ladet sig komme til Last i Tjenesten, men for den Forbrydelse, som han har begaaet under denne Beruselse, vil han, naar hans Beruselse var stegen til den højeste Grad, ikke kunne straffes, undtagen i alt Fald som for Noget, der kunde komme ham til Last som en Uagtsomhed, og med Hensyn til det Tilfælde, hvor den Paagjældende har gjort sig skyldig i et Brud paa det militære Subordinationsforhold udenfor Tjenesten, naar han er truffen sammen med en Overordnet, da maa man endog sige, at der vil Vedkommendes Handling — Utsammen under Forudsætning af, at Beruselsen var stegen til højeste Grad — slet ikke kunne tilregnes ham uden i det højeste som en Uagtsomhed, og det endda kun under visse Omstændigheder. Men disse Regler, som ere principmæssige, har man ikke troet at kunne fastholde paa dette Oebet. Man har ment, og det er ogsaa gjort gjældende i de fleste Lovgivninger, om end ikke i den Grad, som er foreslaaet her i Udkastet, at det navnlig med Hensyn til Brud paa Subordinationsforholdet vilde blive altfor farligt og i Strid med det Ønske her er om, at Soldaten altid bør holde sig sin Stilling for Die, og det første Hensyn har gjort sig endog i forskærket Grad gjældende med Hensyn til saadanne positive Forbrydelser, der vare begaaede i Tjenesten, som f. Ex. Oprør, Vold mod Foresatte og desl. Derved er man kommen ind paa at forlade det Principmæssige, og man har da af rent praktiske Hensyn opstillet en Regel, som maa erkjendes for at være ganske uprincipmæssig, nemlig at Vedkommendes Beruselse, selv om den er gaaet saa vidt, at den udelukker Bevidstheden, ikke i nogen Maade skal komme ham til Gode, men at hans Handling skal betragtes som en med fuldstændig Tilregnelighed suldsført forsætlig Forbrydelse. Jeg har vel høiet mig for den praktiske Betragtning og har ment ikke at burde gjøre noget Forsøg paa at faae opstillet det, jeg egentlig ansaa for det Principmæssige i dette Forhold; men paa den anden Side forekommer det mig, at, naar man saaledes gaar ganske bort fra Principet, saa bør man i alt Fald ikke affatte Reglen med en saadan Starvhed, at den udelukker Modifikation efter de enkelte Forholds Beskaffenhed og derved ofte vil nødvendiggjøre de mest støvende Resultater. Forslaget tilligter derfor at give en vis Frihed til at kunne gaa ned under den lovbestemte Straf i de Tilfælde, hvor Omstændighederne tale derfor. Man kan ikke indvende derimod, at dette Forslag er uprincipmæssigt derved, at det vilkaarlig tillader Medsættelse

indtil det Halve i visse Tilfælde; thi denne Indvending vilde kun være berettiget, hvis Lovforslagets egen Bestemmelse var principmæssig; men, naar man maa erkjende, at der intet Princip er i Lovforslagets Bestemmelse, saa er den Indvending uberettiget mod Ændringsforslaget, at det ikke er principmæssigt. Det er praktiske Hensyn, som gjøre sig gjældende i det ene Tilfælde som i det andet. Det er jo klart, at i de Tilfælde, hvor der er Tale om, at Vedkommende ved Beruselsen har sat sig i en saadan Tilstand og derved er kommen til at lade være at opfylde en ham paahvilende positiv Pligt, der vil man aldrig lade denne Medsættelse finde Sted. Men derimod vil der vist være Tilfælde, navnlig hvor Paagjældende udenfor Tjenesten f. Ex. paa et Vertshus er bleven beruset og der ved uheldige Omstændigheder er kommen til at gjøre et grovt Brud paa Subordinationsforholdet i en Tilstand, der aldeles udelukker Tilregnelighed, hvor det netop vil være paa sin Plads, at der maa være Leilighed og Abgang for Krigsretten til at nedsette Straffen. Derved skal jeg forlade dette Forhold. — Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 74 og 75 til § 120, hvor der er Spørgsmaal om at udlade om vise de befalede Regn paa Uerbødighed lige over for Overmænd, der vil jeg tilraade, at man slutter sig til Krigsministerens Forslag under Nr. 74 om at udlade Ordene: „Naar denne er i Uniform“ og altsaa vende tilbage til Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt var. Jeg tillod mig forrige Gang at paavise, at, selv om disse Ord ikke staa der, vil det ikke kunne faae den praktiske Virkning, som Mange vente, nemlig at det altid var ustrafbart at laae være at vise Regn paa Respekt lige over for civilklædte Overmænd, men Brud derpaa vilde i alt Fald falde ind under § 157. Naar det er saa, og man altsaa ikke opnaar noget virkelig Praktisk derved, er det vistnok rigtigt at udlade disse Ord og vende tilbage til Lovforslaget. I alt Fald tror jeg, at det vilde være en lidet heldig Mellemvei, som det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) har foreslaaet under Nr. 75; thi det er jo Noget, der allerede ligger i Paragrafen, at, naar Vedkommende hverken var i Uniform og heller ikke var kjendt af den Paagjældende — og man maa tilføje: heller ikke burde være kjendt af ham —, saa vil jo Straffen ikke kunne finde Sted efter § 120, hvor der udtrykkelig staa: „Forsætlig eller af Mangel paa pligtstyldig Uagtpaagivenhed“. Der vil kun komme en Tvetydighed ind ved den nævnte Ændring, navnlig ved Ordet „vitterlig“. Svad Ændringsforslaget af den høitærede Krigsminister under Nr. 109 angaar, da forholder det sig ikke ganske rigtig, naar den ærede Ordfører sagde, at Udvalget ikke har fundet sig foranlediget til at gaa ind paa dette Forslag; det er nemlig saa, at et Mindretal i Udvalget har tiltraadt Forslaget under Nr. 109, og